

COLLECTIVE ENGLISH TRANSLATION OF THE WORKS OF TURKISH POETS

NAZIM HIKMET
NECIP FAZIL KISAKUREK
ORHAN VELI KANIK
OKTAY RIFAT
MELIH CEVDET ANDAY

A thesis submitted to the

Graduate School-Camden

Rutgers, the State University of New Jersey

in partial fulfillment of the requirements

for the degree of

Master of Arts

Graduate Program in English

Written under the direction of

Dr. J.T Barbarese

and approved by

Camden, New Jersey

May 2009

Table of Contents

Introduction	2
Nazim Hikmet 1902-1963	4
I Love My Country	6
Letter to My Wife	10
Letters From a Man in Solitary	16
Invitation	26
Thoughts on Living	28
Strangest Creature on Earth	34
Some Advice to the One Who Will Serve Time in Prison	38
Autobiography	42
Severmisim Meger	48
I'm Getting Used to Growing Old	60
My Funeral	62
Necip Fazil Kısakurek 1905-1983	64
Waiting	66
Night	68
Room of the Dead	70
Sidewalks	71
Grief	75
This Rain	76
Orhan Veli Kanık, Oktay Rifat & Melih Cevdet Anday Of Garip Movement also known as The Strange Movement	78
Orhan Veli 1914-1950	
I Can't Explain	80
I'm Listening to Istanbul	82
Oktay Rifat 1914-1988	86
Admiration	87
View	87
Manifest	87
Freedom Has Hands	88
Melih Cevdet Anday 1915-2002	
Ani	96
Canary	100
Like Our Hands	100
Guest	100
A Letter from a Deceased Friend	101

As I was getting ready to translate some of the most groundbreaking Turkish poets' works into English, I wasn't sure if I could do justice to their work. When it comes to translating poetry or literature into another language the translator faces many challenges. The works of the poets that I have picked for this thesis are from well-known Turkish literary periods.

During my process of translation, I knew I had to keep the meaning of each poem but the hardest part of translating was to break away from the strict usage of original meter and rhyme that some of the poems contained. There were circumstances when rhymed translation was possible and it sometimes happened without extra effort that I had to put in to have the poem rhyme.

However, trying to imitate the rhyme of each original poem sometimes worked for my disadvantage. Keeping the original meter and rhyme of the original poem at times presented me with a problem of losing the meaning of the poem. As a translator, with certain poems, I felt the need to omit translating in meter and rhyme and concentrate on delivering the meaning the best way I possibly could to my reader.

Nevertheless, the problems I had to face did not just end with using rhyme when it worked or omitting it when the meaning was lost. The issue that arises when translating a text from a period remote in time is not only that the poet and his contemporaries are dead, but the significance of the poem in its context is dead too. Therefore, the problem is translating these poems in order for any reader to be able to interpret the meaning without needing more background information. As a result, there were times, where some of the poems that I have translated went through a makeover where the contents were kept but the usage of words and expressions were changed dramatically for the English-speaking

reader to understand.

Perhaps, dealing with expressions that are essential to Turkish language and trying many ways to translate those expressions into English was my biggest challenge. Translating expressions literally, with the emphasis on word for word translation, distorted the sense and the syntax of the original poems. Those were the times that I felt like I was not being a good translator for not finding the perfect words to describe the most intricate details of some of the contexts these poems. I often felt like I was not keeping the clear contexts the original poems had, and that I was creating something that was completely different than the original. However as a translator, there were times where I would spend hours on a single poem to figure out which ways of translating expressions into English would still keep the context of the poem without making the reader feel lost.

I now realize that the right thing for a translator to do is to set themselves free from any poetic restrictions of the original poems. There are too many criterias that come into play during the translation process that involve grand shifts in expressions, meter, rhyme, syntax and meaning. As a native speaker of Turkish, I realize now better than ever that there is a close link between the language a person speaks, the person's culture and the person's understanding of the world around them. Language is the only efficient carrier of information during a person's growing up process. People learn about their surroundings, historical, cultural and social knowledge through language and all languages reflect different deictic incompatibilities. Therefore as a translator, it is best to keep all the differences that the two languages may have and try to create a work that is true to the original yet a work that may also stand on their own.

NAZIM HIKMET 1902 - 1963

Hikmet was born in 1902 in Greece. Nazim Hikmet himself had the most impeccable bourgeois antecedents. His grandfather had been the governor of Salonica and his father consul at Hamburg. Hikmet was enrolled at the Naval Academy but after five years he suffered repeated bouts of pleurisy and was given a medical discharge. Later, he was accepted into the Department of Economic and Social Studies at the University of Moscow where he remained until 1924, coming under the influence of the futurist poet Mayakowski's free verse poems. Hikmet was the poet whom created the new era of "Serbest Nazim" also known as era of free verse in Turkish poetry.

Though he returned to Istanbul and began publishing his poetry in local journals, the Ankara Independence Tribunal sentenced him to 28 years of hard labor and exile in 1938 for his activities in Turkish Communist Party. He was released from prison in 12 years after a new exemption law, but alarmed by threats against his life. When he was asked to fulfill his military duty when he was 48 years old, he escaped to spend his remaining days as a political refugee in Poland, Bulgaria and Moscow where he died of a heart attack in 1963.

“Her sanatçı, özellikle de sosyalist gerçekçi sanatçı, yaşamının sonuna kadar arayış içinde olacaktır. Bu arayış sürecinde o, her somut içeriğe uygun biçimi bulmaya, bireyselliğini koruyarak başkalarını taklit ve tekrar etmemeye çaba gösterecektir. Tek bir yasanın, gerçekliği toplumdunun kafası ve gözüyle yansıtmaya yasanın dışında, mutlak ve değişmez hiçbir sanat kuralı ve ölçü tanımayacaktır. Daha önce uygulamada denenmiş sanat kurallarından yararlanacaktır kuşkusuz. Kendi halkının ve diğer halkların sanat geleneklerinden de yararlanacaktır.”

“Every artist, especially the socialist artists, will spend the rest of their lives searching. During their search, they will try to fit everything that is concrete into their own contents, protect individualism by avoiding imitating and repeating the tactics of artists from the past. With the exception of one law, the law to reflect society through the people’s eyes, they will not recognize other rules and measures. Without a doubt, they will benefit from the experiences of past artists. Without a doubt, they will benefit from their own and other societies’ traditions.”

Nazim Hikmet

MEMLEKETİMİ SEVİYORUM

Memleketimi seviyorum:

Çınarlarında kolan vurdum, hapisanelerinde yattım.

Hiçbir şey gidermez iç sıkıntımı

memleketimin şarkıları ve tütününü gibi.

Memleketim:

Bedreddin, Sinan, Yunus Emre ve Sakarya,

kurşun kubbeler ve fabrika bacaları

benim o kendi kendinden bile gizleyerek

sarkık bıyıkları altından gülen halkımın eseridir.

Memleketim.

Memleketim ne kadar geniş:

dolaşmakla bitmez, tükenmez gibi geliyor insana.

Edirne, İzmir, Ulukışla, Maraş, Trabzon, Erzurum.

Erzurum yaylasını yalnız türkülerinden tanıyorum

ve güneye

pamuk işleyenlere gitmek için

Toroslardan bir kerre olsun geçemedim diye

utanıyorum.

Memleketim:

develer, tren, Ford arabaları ve hasta eşekler,

kavak

söğüt

ve kırmızı toprak.

Memleketim.

Çam ormanlarını, en tatlı suları ve dağ başı göllerini seven

alabalık

ve onun yarım kiloluğu

pulsuz, gümüş derisinde kızılıtlarla

Bolu'nun Abant gölünde yüzer.

Memleketim:

Ankara ovasında keçiler:

kumral, ipekli, uzun kürklerin pırıldaması.

Yağlı, ağır fındığı Giresun'un.

Al yanaklı mis gibi kokan Amasya elması,

zeytin

incir

kavun

ve renk renk

salkım salkım üzüm

ve sonra karasaban

ve sonra kara sığır

ve sonra: ileri, güzel, iyi

her şeyi

hayran bir çocuk sevinciyle kabule hazır

çalışkan, namuslu, yiğit insanlarım

yarı aç, yarı tok yarı esir...

I LOVE MY COUNTRY

I love my country:

I have swung on its plane trees, I stayed in its prisons.

Nothing takes away my distress

like the songs and tobacco of my country.

My country:

Bedreddin, Sinan, Yunus Emre and Sakarya,

lead domes and factory chimneys

are all the work of my people

hiding from themselves

with a smile under their mustaches.

My country:

My country is so immense:

For many, it may seem endless to go around.

Edirne, Izmir, Ulukishla, Marash, Trabzon, Erzurum.

I know the Erzurum plateau from the songs

and I am ashamed

to not have visited Taurus once

to visit the cotton pickers

in the south.

My country :

Camels, trains, Ford automobiles and sick donkeys,

poplar

willow

and red earth.

My country:

The trout that likes the pine forests, through the sweetest waters

mountain lakes.

Trout weighing half a kilo,

with red reflections on its silver skin

swims in Lake at Abant at Bolu.

My country :

goats on the plain of Ankara:

the sheen of long dark, silky furs.

The oily hazelnuts of Giresun.

The fragrant red apples of Amasya,

olive

fig

melon

and many many colors bunches, bunches of grapes

and then the plough

and then the black ox

and then: ready to accept

everything

superior, beautiful, good

with the blissful admiration of a child

my hard-working, upright, brave people

half hungry, half full, half slave...

KARIMA MEKTUP

Bir tanem!

Son mektubunda:

"Başım sızlıyor

yüreğim sersem!"

diyorsun.

"Seni asarlarsa

seni kaybedersem;"

diyorsun;

"yaşayamam!"

Yaşarsın karıcığım,

kara bir duman gibi dağılır hatıram rüzgârda;

yaşarsın, kalbimin kızıl saçlı bacısı

en fazla bir yıl sürer

yirminci asırlarda

ölüm acısı.

Ölüm

bir ipte sallanan bir ölü.

Bu ölüme bir türlü

razı olmuyor gönlüm.

Fakat

emin ol ki sevgili;

zavallı bir çingenenin

kıllı, siyah bir örümceğe benzeyen eli

geçirecekse eğer

ipi boğazıma,

mavi gözlerimde korkuyu görmek için

boşuna bakacaklar

Nâzım'a!

Ben,

alaca karanlığında son sabahımın

dostlarımı ve seni göreceğim,

ve yalnız

yarı kalmış bir şarkının acısını

toprağa götüreceğim...

Karım benim!

İyi yürekli,

altın renkli,

gözleri baldan tatlı arım benim;

ne diye yazdım sana

istendiğini idamımın,

daha dava ilk adımında

ve bir şalgam gibi koparmıyorlar

kellesini adamın.

Haydi bunlara boş ver.

Bunlar uzak bir ihtimal.

Paran varsa eğer

bana fanila bir don al,

tuttu bacağımın siyatik ağrısı,

Ve unutma ki

daima iyi şeyler düşünmeli

bir mahpusun karısı.

1933

LETTER TO MY WIFE

My dearest!

In your last letter:

"My head aches

my heart is dazed!"

you said.

"If they hang you,

if I lose you;"

you said;

"I cannot live!"

You'll live my dear,

my memory will vanish like dark smoke in the wind;

you'll live, red-haired sister of my heart

the grief of death

only lasts for about a year

in the twentieth century.

Death

a corpse swinging on a rope.

My heart doesn't accept

this death.

But

be sure, love,

if some shameless gypsy's

hairy black spider-like hand
slips the rope
around my neck,
to catch a glimpse of the fear in my blue eyes
they'll look in disappointment
at Nâzım!

I,
in the darkness of my last morning,
will envision my friends and you,
and alone
take with me the grief
of an unfinished song
to the soil...

My wife!
Good hearted,
golden colored
eyes sweeter than honey, my bee;
why did I write you
that they will hang me,
taking its first steps
and they don't snatch the head
of a man like a turnip.
Here, don't worry about it.

If you have some money

buy me some flannel underwear,

my sciatica is acting up.

And don't forget that

a prisoner's wife

should always think good thoughts.

1933

BİR CEZAEVİNDE, TECRİTTEKİ ADAMIN MEKTUPLARI

1

Senin adını

kol saatımın kayışına tırnağımla kazıdım.

Malum ya, bulunduğum yerde

ne sapı sedefli bir çakı var,

(bizlere âlâtı-katıa verilmez),

ne de başı bulutlarda bir çınar.

Belki avluda bir ağaç bulunur ama

gökyüzünü başımın üstünde görmek

bana yasak...

Burası benden başka kaç insanın evidir?

Bilmiyorum.

Ben bir başıma onlardan uzağım,

hep birlikte onlar benden uzak.

Bana kendimden başkasıyla konuşmak

yasak.

Ben de kendi kendimle konuşuyorum.

Fakat çok can sıkıcı bulduğumdan sohbetimi

şarkı söylüyorum karıcığım.

Hem, ne dersin,

o berbat, ayarsız sesim

öyle bir dokunuyor ki içime

yüreğim parçalanıyor.

Ve tıpkı o eski

acıklı hikâyelerdeki

yalnayak, karlı yollara düşmüş, yetim bir çocuk gibi bu yürek,

mavi gözleri ıslak

kırmızı, küçücük burnunu çekerek

senin bağrına sokulmak istiyor.

Yüzümü kızartmıyor benim

onun bu an

böyle zayıf

böyle hodbin

böyle sadece insan

oluşu.

Belki bu hâlin

fizyolojik, psikolojik filân izahı vardır.

Belki de sebep buna

bana aylardır

kendi sesimden başka insan sesi duyurmayan

bu demirli pencere

bu toprak testi

bu dört duvardır...

Saat beş, karıcığım.

Dışarda susuzluğu

acayıp fısıltısı

toprak damı

ve sonsuzluğun ortasında kımıldanmadan duran

bir sakat ve sıska atıyla,

yani, kederden çıldırtmak için içerdeki adamı

dışarda bütün ustalığı, bütün takım taklavatıyla

ağaçsız boşluğa kıpkızıl inmekte bir bozkır akşamı.

Bugün de apansız gece olacaktır.

Bir ışık dolaşacak yanında sakat, sıska atın.

Ve şimdi karşımda haşin bir erkek ölüsü gibi yatan

bu ümitsiz tabiatın

ağaçsız boşluğuna bir anda yıldızlar dolacaktır.

Yine o malum sonuna erdik demektir işin,

yani bugün de mükellef bir daüssıla için

yine her şey yerli yerinde işte, her şey tamam.

Ben,

ben içerdeki adam

yine mutad hünerimi göstereceğim

ve çocukluk günlerimin ince sazıyla

suzinâk makamından bir şarkı ağzıyla

yine billâhi kahredecek dil-i nâşâdımı

seni böyle uzak,

seni dumanlı, eğri bir aynadan seyreder gibi

kafamın içinde duymak...

2

Dışarda bahar geldi karıcığım, bahar.

Dışarda, bozkırın üstünde birdenbire

taze toprak kokusu, kuş sesleri ve saire...

Dışarda bahar geldi karıcığım, bahar,

dışarda bozkırın üstünde pırıltılar...

Ve içerde artık böcekleriyle canlanan kerevet,

suyu donmayan testi

ve sabahları çimentonun üstünde güneş...

Güneş,

artık o her gün öğle vaktine kadar,

bana yakın, benden uzak,

sönerek, ışıldayarak

yürür...

Ve gün ikindiye döner, gölgeler düşer duvarlara,

başlar tutuşmaya demirli pencerenin camı :

dışarda akşam olur,

bulutsuz bir bahar akşamı...

İşte içerde baharın en kötü saati budur asıl.

Velhasıl

o pul pul ışıltılı derisi, ateşten gözleriyle
bilhassa baharda ram eder kendine içerdeki adamı
hürriyet denen ifrit...

Bu bittecrübe sabit, karıcığım bittecrübe sabit...

3

Bugün pazar.

Bugün beni ilk defa güneşe çıkardılar.

Ve ben ömrümde ilk defa gökyüzünün bu kadar benden uzak

bu kadar mavi

bu kadar geniş olduğuna şaşarak

kımıldanmadan durdum.

Sonra saygıyla toprağa oturdum,

dayadım sırtımı duvara.

Bu anda ne düşmek dalgalara,

bu anda ne kavga, ne hürriyet, ne karım.

Toprak, güneş ve ben...

Bahtiyarım...

LETTERS FROM A MAN IN SOLITARY

1

I carved your name on my leather watchband
with my fingernail.

Obviously, where I find myself now,

I don't have my pearl handled knife

(they don't give us sharp tools)

nor a plane tree with its head in the clouds.

Trees may grow in the yard

but I'm not allowed to see the sky

over my head...

Besides myself, how many others' house is this?

I don't know.

I'm by myself far from them,

they are all together far from me.

Talking to anyone else

is forbidden.

I talk to myself by myself.

I find my conversation so boring,

my dear wife, I sing.

And do you know,

that awful voice of mine

touches me so deep down

that it breaks my heart.

And just like

In the sad old fables

where the barefoot orphan walks in snow, like an orphan child, this heart,

with blue eyes full of tears

and sniffing his little red runny nose

wants to snuggle up in your arms..

It doesn't make me feel ashamed

that I've become

this weak,

this selfish,

this human.

Perhaps my state of mind could be explained

Physiologically or psychologically, and such.

Or may be it's

this barred window,

this earthen water jug,

these four walls,

that kept me from hearing

another human voice...

It's five o'clock, my dear wife.

Outside,

drought,

eerie whispers,
 mud roof,
standing in the middle of all infinity
 a crippled scrawny horse.

In all its masterful ways, in all its glory,
the red night comes down in the plain
to drive the man inside
 crazy with grief.

Again today, night will fall suddenly
A light will circle the lame, skinny horse.
In the treeless space, the hopeless landscape
that stretches out before me like a dead man
will be filled with stars.

We'll reach the inevitable end once again,
for a grand home
everything is ready, everything is done.

Me,
the man inside,
once more I'll demonstrate my talent,
singing an unspeakable anguished harmony
in the reedy voice of my childhood,
again, God, it will crush my unhappy heart
to hear you inside my head,

to watch you in the smoky distance

watching you

in a smoky, broken mirror...

2

Outside spring has arrived, my dear wife, spring.

Outside on the plain, the smell

of fresh earth, birds chirping and all that

Outside, spring has arrived, my dear wife, spring,

the plain outside sparkles...

And inside the cot comes alive with bugs,

no more freezing water jug

and in the morning sun on the concrete...

The sun -

every day till noon now

close to me, far from me

it walks as it

fades and shines.

And as the day turns into afternoon, shadows stretch across the walls,

the glass of the barred window begins to burn in fire,

and it's night outside,,

a cloudless spring night...

Inside this is the darkest hour of spring

In short, the demon known as freedom,

with its glittering skin and sweltering eyes,
conquers the man inside

in spring...

My bitter experience, my dear wife,

my bitter experience...

3

Today is Sunday.

Today, for the first time, they took me out in the sun.

For the first time in my life I realized how far

how blue

how wide open in in surprise

I stood there without moving.

Then I respectfully sat down on the earth.

I rested my back against the wall.

For this moment no waves to fall into,

For this moment no struggle, no freedom, no wife.

Only earth, sun, and I...

I am lucky...

1938

DAVET

Dörtnala gelip Uzak Asya'dan

Akdeniz'e bir kısrak başı gibi uzanan

bu memleket bizim.

Bilekler kan içinde, dişler kenetli, ayaklar çıplak

ve ipek bir halıya benzeyen toprak,

bu cehennem, bu cennet bizim.

Kapansın el kapıları, bir daha açılmasın,

yok edin insanın insana kulluğunu,

bu dâvet bizim...

Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür

ve bir orman gibi kardeşçesine,

bu hasret bizim...

1940

INVITATION

Gallop from Far Asia and stretching

into the Mediterranean like a mare

 this country is ours.

Bloody wrested, teeth clenched, feet bare

and this soil a silk carpet,

 this hell, this heaven is ours.

Shut the gates, don't let them open again,

destroy man's servitude to man,

 this invitation is ours.

To live like a tree alone and free

and in brotherhood like the forests,

 this yearning is ours.

1940

YASAMAYA DAIR

1

Yaşamak şakaya gelmez,

büyük bir ciddiyetle yaşayacaksın

bir sincap gibi mesela,

yani, yaşamının dışında ve ötesinde hiçbir şey beklemeden,

yani bütün işin gücün yaşamak olacak.

Yaşamayı ciddiye alacaksın,

yani o derecede, öylesine ki,

mesela, kolların bağlı arkadan, sırtın duvarda,

yahut kocaman gözlüklerin,

beyaz gömleğinle bir laboratuvarda

insanlar için ölebileceksin,

hem de yüzünü bile görmediğin insanlar için,

hem de hiç kimse seni buna zorlamamışken,

hem de en güzel en gerçek şeyin

yaşamak olduğunu bildiğin halde.

Yani, öylesine ciddiye alacaksın ki yaşamayı,

yetmişinde bile, mesela, zeytin dikeceksin,

hem de öyle çocuklara falan kalır diye değil,

ölmekten korktuğun halde ölüme inanmadığın için,

yaşamak yanı ağır bastığından.

2

Diyelim ki, ağır ameliyatlık hastayız,

yani, beyaz masadan,

bir daha kalkmamak ihtimali de var.

Duymamak mümkün değilse de biraz erken gitmenin kederini

biz yine de güleceğiz anlatılan bektaşi fikrasına,

hava yağmurlu mu, diye bakacağız pencereden,

yahut da sabırsızlıkla bekleyeceğiz

en son ajans haberlerini.

Diyelim ki, dövüşülmeye değer bir şeyler için,

diyelim ki, cepheleyiz.

Daha orda ilk hücumda, daha o gün

yüzükoyun kapaklanıp ölmek de mümkün.

Tuhaf bir hınçla bileceğiz bunu,

fakat yine de çıldırmasıya merak edeceğiz

belki yıllarca sürecek olan savaşın sonunu.

Diyelim ki hapisteyiz,

yaşımız da elliye yakın,

daha da on sekiz sene olsun açılmasına demir kapının.

yine de dışarıyla birlikte yaşayacağız,

insanları, hayvanları, kavgası ve rüzgarıyla

yani, duvarın ardındaki dışarıyla.

Yani, nasıl ve nerede olursak olalım

hiç ölmeyecekmiş gibi yaşanacak...

3

Bu dünya soğuyacak,

yıldızların arasında bir yıldız,

hem de en ufacıklarından,

mavi kadifede bir yıldız zerresi yani,

yani bu koskocaman dünyamız.

Bu dünya soğuyacak günün birinde,

hatta bir buz yığını

yahut ölü bir bulut gibi de değil,

boş bir ceviz gibi yuvarlanacak

zifiri karanlıkta uçsuz bucaksız.

Simdiden çekilecek acısı bunun,

duyulacak mahzunluğu şimdiden.

böylesine sevilecek bu dünya

"Yaşadım" diyebilmen için...

1947-1948

THOUGHTS ON LIVING

1

Living is not a laughing matter :

you must live with great seriousness

like a squirrel, for example -

I mean without looking for something beyond and above living,

I mean living must be your whole occupation.

Living is no laughing matter :

you must take it seriously,

I mean so much so and to such a degree

that, for example, your hands tied behind your back,

your back to the wall,

or else in a laboratory ölebileceksin,

in your white coat and safety glasses,

you can die for people -

even for people whose faces you have never seen,

even though you know living

is the most real, the most beautiful thing.

I mean, you must take living so seriously

that even at seventy, for example, you'll plant olive trees -

and not for your children, either

but because although you fear death you don't believe it,

because living, I mean, weighs heavier.

2

Let's say we are seriously ill, need surgery -

which is to say we might not get up

from the white table.

Even though it's impossible not to feel sad

about going a little too soon,

we'll still laugh at the jokes being told,

we'll look out the window to see if it's raining,

or still wait anxiously

for the latest political reports.

Let's say we are at the front -

for something worth fighting for, say.

There, in the first offensive, on that very day,

We'll know this with a curious anger,

but we'll still worry ourselves to death

about the outcome of the war, which could last years.

Let's say we're in prison

and close to fifty,

and we have eighteen more years, say,

before the iron doors will open.

we might fall on our face, dead.

I mean with the outside beyond the walls.

I mean, however and wherever we are,
we must live as if we will never die...

3

This earth will grow cold, a star among stars
and one of the smallest,
a gilded mote on blue velvet -

I mean this, our great earth.

This earth will grow cold one day.
not like a block of ice
or a dead cloud even
but like an empty walnut it will roll along
in pitch-black space.

You must grieve for this right now
- you have to feel this sorrow now -
for the world must be loved this much
if you're going to be able say "I lived"...

1947-1948

DÜNYANIN EN TUHAF MAHLUKU

Akrep gibisin kardesim,

korkak bir karanlik içindesin akrep gibi.

Serçe gibisin kardesim,

serçenin telasi içindesin.

Midye gibisin kardesim,

midye gibi kapali rahat.

Ve sönmüs bir yanardag agzi gibi korkunçsun, kardesim.

Bir degil,

bes degil,

yüz milyonlarlasin maalesef.

Koyun gibisin kardesim,

gocuklu celep kaldirinca sopasini

sürüye katiliverirsin hemen

ve adeta magrur,

kosarsin salhaneye.

Dünyanın en tuhaf mahlukusun yani,

hani su derya icre olup

deryayi bilmiyen baliktan da tuhaf.

Ve bu dünyada, bu zulüm

senin sayende.

Ve açsak, yorgunsak, alkan içindeyse eger

ve hala sarabimizi vermek için üzüm gibi eziliyorsak

kabahat senin,

-demege de dilim varmiyor ama-

kabahatin çoğu senin, canim kardesim!

1947

THE STRANGEST CREATURE ON EARTH

You're like a scorpion, my brother,
you live in cowardly darkness like a scorpion.

You're like a sparrow, my brother,
always in a sparrow's flutter.

You're like a clam, my brother,
closed like a clam, content,

And you're frightening, my brother,
like the mouth of an extinct volcano.

Not one,
not five--
unfortunately, you number millions.

You're like a sheep, my brother,
when the cloaked shephard raises his stick,
you quickly join the flock
and run, almost proudly, to the slaughterhouse.

I mean you're strangest creature on earth-
even stranger than the fish
that couldn't see the ocean for the water.

And the oppression in this world
is thanks to you.

And if we're hungry, tired, covered with blood,
and still being crushed like grapes for our wine,

the fault is yours-

-I can hardly bring myself to say it- but
most of the fault, my dear brother, is yours.

1947

HAPİSTE YATACAK OLANA BAZI ÖĞÜTLER

Dünyadan memleketinden insandan

umudun kesik değil diye

ipe çekilmeyip de

atılırsan içeriye

yatarsan on yıl on beş yıl

daha da yatacağından başka

sallansaydım ipin ucunda

bir bayrak gibi keşke

demeyeceksin

yaşamakta ayak direyeceksin.

Belki bahtiyarlık değildir artık

boynunun borcudur fakat

düşmana inat

bir gün fazla yaşamak.

İçerde bir tarafınla yapıyınız kalabilirsiniz

kuyunun dibindeki taş gibi

fakat öbür tarafın

öylesine karışmalı ki dünyanın kalabalığına

sen ürpermelisin içerde

dışarda kırk günlük yerde yaprak kıpırdasa.

İçerde mektup beklemek

yanık türküler söylemek bir de

bir de gözünü tavana dikip sabahlamak

tatlıdır ama tehlikelidir.

Tıraştan tıraşa yüzüne bak

unut yaşını

koru kendini bittten

bir de bahar akşamlarından.

Bir de ekmeği

son lokmasına dek yemeyi

bir de ağız dolusu gülmeyi unutma hiçbir zaman.

Bir de kim bilir

sevdiğin kadın seni sevmez olur

ufak iş deme

yemyeşil bir dal kırılmış gibi gelir

içerdeki adama.

İçerde gülü bahçeyi düşünmek fena

dağları deryaları düşünmek iyi

durup dinlenmeden okumayı yazmayı

bir de dokumacılığı tavsiye ederim sana

bir de ayna dökmeyi.

Yani içerde on yıl on beş yıl

daha da fazlası hattâ geçirilmez değil

geçirilirkararmasın yeter ki

sol memenin altındaki cevahir.

SOME ADVICE TO THE ONE WHO WILL SERVE TIME IN PRISON

Instead of being lynched

you're thrown in

for not giving up hope

in the world, your country, and people,

if you do ten or fifteen years

apart from the time you served

you won't say,

I wish I had swung on the end of a rope

like a flag

you will insist on living.

It may not be gratifying,

but your earnest duty

is to live one more day

to spite the enemy.

A part of you is alone inside,

like a pebble at the bottom of a well.

But the rest of you

must get caught up in the craze of the world

so that you will shiver inside

when a leaves quiver on the outside

Waiting for letters,

singing meloncholy songs,

starting at the ceiling at night

is delightful but dangerous.

Look at your face between shaves,

forget your age,

protect yourself from lice

and for spring evening,

and always remember

to eat your every bit of bread

and never forget to laugh with your mouth full.

Who knows,

the woman you love might stop loving you.

Don't say it's a big deal

It will feel like a snapping of a green branch

to the man inside.

Thinking of rosegardens is bad,

Thinking of rivers and mountains is good.

I recommend you read and write without rest

I also advise you pick up weaving

and making mirrors.

I mean, it's not that you make

ten or fifteen or more years pass inside

it is possible as long as the gemon

the left side of your chest doesn't lose its gleam.

OTOBIYOGRAFI

1902'de dogdum

dogdugum sehre dönmedim bir daha

geriye dönmeyi sevmem

üç yasimda Halep'te pasa torunlugu ettim

on dokuzumda Moskova'da komünist Üniversite öğrenciligi

kirk dokuzumda yine Moskova'da Tseka-Parti konuklugu

ve on dördümden beri sairlik ederim

kimi insan otlarin kimi insan baliklarin çesidini bilir

ben ayriliklarin

kimi insan ezbere sayar yildizlarin adini

ben hasretlerin

hapislerde de yattim büyük otellerde de

açlık çektim açlık girevi de içinde ve tatmadigim yemek yok gibidir

otuzumda asilmami istediler

kirk sekizimde Baris Madalyasinin bana verilmesini

verdiler de

otuz altimda yarim yilda geçtim dört metre kare betonu

elli dokuzumda on sekiz saatta uçtum Pirag'dan Havana'ya

Lenin'i görmedim nöbet tuttum tabutunun basinda 924'de

961'de ziyaret ettigim anitkabri kitaplaridi

partimden koparmaga yeltendiler beni

sökmedi

yikilan putlarin altinda da ezilmedim
951'de bir denizde genç bir arkadaşa yürüdüm üstüne ölümün
52'de çatlak bir yürekle dört ay sirtüstü bekledim ölümü
sevdiğim kadınları deli gibi kışkırdım
su kadarcık haset etmedim Sarlo'ya bile
aldattım kadınlarımı
konuşmadım arkasından dostlarımın
içtim ama aksameci olmadım
hep alnımın teriyle çıkardım ekmeğe paramı ne mutlu bana
başkasının hesabına utandım yalan söyledim
yalan söyledim başkasını üzmemek için
ama durup dururken de yalan söyledim
bindim tirene uçağa otomobile
çoğunluk binemiyor
operaya gittim
çoğunluk gidemiyor adını bile duymamış operanın
çoğunluğun gittiği kimi yerlere de ben gitmedim 21'den beri
camiye kiliseye tapınağa havraya büyücüye
ama kahve falıma baktırdığım oldu
yazılarım otuz kırk dilde basılır
Türkiye'mde Türkçemle yasak
kansere yakalanmadım daha
yakalanmam da şart değil

basbakan filan olacagim yok
meraklisi da degilim bu isin
bir de harbe girmedim
siginaklara da inmedim gece yarilari
yollara da dsmedim pike yapan uaklarin altinda
ama sevdalandim altmisima yakin
szn kisasi yoldaslar
bugn Berlin'de kederden gebermekte olsam da
insanca yasadim diyebilirim
ve daha ne kadar yasarim
basimdan neler geer daha
kim bilir

AUTOBIOGRAPHY

I was born in 1902

I never went back to my birthplace

I don't like going back

at three I served as a pasha's grandson in Aleppo

at nineteen a student at Moscow Communist University

at forty-nine I was back in Moscow as guest of the Tchecha Party

I've been a poet since I was fourteen

some know all about plants some people know about fish

I know separation

some know the names of the stars from memory

I know yearning

I've stayed in prisons and in grand hotels

I've known hunger a hunger strike and there's almost no food I haven't tasted

at thirty they wanted me lynched

at forty-eight they gave me the Peace Prize

they did indeed

at thirty-six I covered four square meters of concrete in half a year

at fifty-nine I flew for eighteen hours from Prague to Havana

I never saw Lenin I stood to watch his coffin in '24

in '61 the moment I visit is his books

they tried to tear me away from my party

it didn't work

I was not crushed under the falling idols
in '51 I walked around the beach with a friend before his death
in '52 for four months waited for death laying flat on my back with a broken heart
I was crazy jealous of the women I loved
I didn't envy Charlot not one bit
I was unfaithful
I never talked about my friends behind their backs
I drank but not every night
I'm happy I earned my bread working honestly
I lied in embarrassment for others
I lied not to hurt others

I lied for no reason at all

I've ridden on trains planes and cars
most don't get that chance
I attended the opera
most people can't go some haven't even heard of the opera
since I was 21 I haven't gone to the places most people visit
to mosques to churches to temples to synagogues to magicians
but I've had my coffee grounds read
my writings are published in thirty or forty languages
in my Turkey and in Turkish it is banned
cancer hasn't caught up with me yet

it's not necessary that I should have cancer

I won't become a primeminister or anything

I don't wonder what that's like

I never went to war

Or into bombshelters in the middle of the night

I never had to get on the road under diving planes

I fell in love at sixty

in short friends

even if I maybe dying of grief in Berlin

I can say I've lived like a human being

how much longer I might live

what else I might go through

who knows.

September 1961, East Berlin

SEVERMİSİM MEGER

yıl 62 Mart 28

Pırağ-Berlin tireninde pencerenin yanındayım

akşam oluyor

dumanlı ıslak ovaya akşamın yorgun bir kuş gibi inişini severmişim

meğer

akşamın inişini yorgun kuşun inişine benzetmeyi sevmedim

toprağı severmişim meğer

toprağı sevdim diyebilir mi onu bir kez olsun sürmeyen

ben sürmedim

Pılatonik biricik sevdam da buymuş meğer

meğer ırmağı severmişim

ister böyle kımıldanmadan aksın kıvrıla kıvrıla tepelerin eteğinde

doruklarına şatolar kondurulmuş Avrupa tepelerinin

ister uzasın göz alabildiğine dümdüz

bilirim ırmak yeni ışıklar getirecek sen göremiyeceksin

bilirim ömrümüz beygirinkinden azıcık uzun karganinkinden

alabildiğine kısa

bilirim benden önce duyulmuş bu keder

benden sonra da duyulacak

benden önce söylenmiş bunların hepsi bin kere

benden sonra da söylenecek

gökyüzünü severmişim meğer

kapalı olsun açık olsun

Borodino savaş alanında Andrey'in sırtüstü seyrettiği gökkubbe

hapiste Türkçeye çevirdim iki cildini Savaşla Barış'ın

kulağıma sesler geliyor

gökkubbeden değil meydan yerinden

gardiyanlar birini dövüyor yine

ağaçları severmişim meğer

çırılçıplak kayınlar Moskova dolaylarında Predelkino'da kışın

çıkarlar karşıma alçakgönüllü kibar

kayınlar Rus sayılıyor kavakları Türk saydığımız gibi

İzmir'in kavakları

dökülür yaprakları

bize de Çakıcı derler

yar fidan boylum

yakarız konakları

Ilgaz ormanlarında yıl 920 bir keten mendil astım bir çam dalına

ucu işlemeli

yolları severmişim meğer

asfaltını da

Vera direksiyonda Moskova'dan Kırım'a gidiyoruz Koktebel'e

asıl adı Göktepe ili

bir kapalı kutuda ikimiz

dünya akıyor iki yandan dışarıda dilsiz uzak

hiç kimseyle hiçbir zaman böyle yakın olmadım

eşkıyalar çıktı karşıma Bolu'dan inerken Gerede'ye kırmızı yolda ve

yaşım on sekiz

yaylıda canımdan gayrı alacakları eşyam da yok

ve on sekizimde en değersiz eşyamız canımızdır

bunu bir kere daha yazdım

çamurlu karanlık sokakta bata çıka Karagöze gidiyorum ramazan

gecesi

önde körüklü kaat fener

belki böyle bir şey olmadı

belki bir yerlerde okudum sekiz yaşında bir oğlanın Karagöze gidişini

Ramazan gecesi İstanbul'da dedesinin elinden tutup

dedesi fesli ve entarisinin üstüne samur yakalı kürkünü giymiş

ve harem ağasının elinde fener

ve benim içim içime sığmıyor sevinçten

çiçekler geldi aklıma her nedense
gelincikler kaktüsler fulyalar
İstanbul'da Kadıköy'de Fulya tarlasında öptüm Marika'yı
ağzı acıbadem kokuyor
yaşım on yedi
kolan vurdu yüreğim salıncak bulutlara girdi çıktı
çiçekleri severmişim meğer
üç kırmızı karanfil yolladı bana hapisaneyeye yoldaşlar 1948
yıldızları hatırladım
severmişim meğer
ister aşağıdan yukarıya seyredip onları şaşıp kalayım
ister uçayım yanbaşılarında

kosmos adamlarına sorularım var
çok daha iri iri mi gördüler yıldızları
kara kadifede koskocaman cevahirler miydiler
turuncuda kayısılar mı
kibirleniyor mu insan yıldızlara biraz daha yaklaşınca
renkli fotoğraflarını gördüm kosmosun Oğonyok dergisinde
kızmayın ama dostlar non figüratif mi desek soyut mu desek işte
o soydan yağlı boyalara benziyordu kimisi yani dehşetli
figüratif ve somut
insanın yüreği ağzına geliyor karşılarında

sınırsızlığı onlar hasretimizin aklımızın ellerimizin
onlara bakıp düşünebildim ölümü bile şu kadarcık keder duymadan
kosmosu severmişim meğer

gözümün önüne kar yağışı geliyor
ağır ağır dilsiz kuşbaşısı da buram buram tipisi de
meğer kar yağışını severmişim

güneşi severmişim meğer
şimdi şu vişne reçeline bulanmış batarken bile
güneş İstanbul'da da kimi kere renkli kartpostallardaki gibi batar
ama onun resmini sen öyle yapmıyacaksın

meğer denizi severmişim

hem de nasıl

ama Ayvazofski'nin denizleri bir yana

bulutları severmişim meğer
ister altlarında olayım ister üstlerinde
ister devlere benzesinler ister ak tüylü hayvanlara

ayışığı geliyor aklıma en aygın baygını en yalancısı en küçük burjuvası
severmişim

yağmuru severmişim meğer
ağ gibi de inse üstüme ve damlayıp dağılsa da camlarımda yüreğim
beni olduğum yerde bırakır ağlara dolanık ya da bir damlanın
içinde ve çıkar yolculuğa haritada çizilmemiş bir memlekete gider
yağmuru severmişim meğer
ama neden birdenbire keşfettim bu sevdaları Pırağ-Berlin tireninde
yanında pencerenin
altıncı cıgaramı yaktığımdan mı
bir teki ölümdür benim için
Moskova'da kalan birilerini düşündüğümden mi geberesiye
saçları saman sarısı kirpikleri mavi
zifiri karanlıkta gidiyor tiren
zifiri karanlığı severmişim meğer
kıvılcımlar uçuşuyor lokomotiften
kıvılcımları severmişim meğer
meğer ne çok şeyi severmişim de altmışımda farkına vardım bunun
Pırağ-Berlin tireninde yanında pencerenin yeryüzünü dönülmez bir
yolculuğa çıkmışım gibi seyrederek

Nisan 1962, Moskova

I WAS APPARENTLY IN LOVE

year 1962 March 28th

I'm sitting in a window seat in a Prague-Berlin train

night is falling

I was apparently in love

The night flying down like a tired bird on a smoky plain

I didn't like

comparing nightfall to a tired bird

I was apparently in love with the earth

could someone love the earth if they never worked it

I've never worked the earth

it must be my only platonic love

I was apparently in love with rivers

even if they're motionless circling the hills

they've built chateaus on the European hills

or they're stretched out flat as the eye can see

I know the river will bring new radiance you'll never see

I know we live longer than a stallion but not nearly

as long as a crow

I know this grief that was felt by many before me

will be felt by those after me

I know all that's been said a thousand times before me

will be said after me

I was apparently in love with the sky

say, cloudy or say, clear

at Borodino, Andrei studied the blue dome lying on his back on the warfield

in prison I translated both volumes of War and Peace into Turkish

I hear voices coming

not from the blue dome but from the courtyard

the guards are beating someone else again

I was apparently in love with trees

The many naked beeches near Moscow in Peredelkino

sympathetically come across me in winter

beeches are Russian the way poplars are Turkish

"the poplars of Izmir

are losing their leaves

they call us knifeman

lover slender as a sapling...

burning all the mansions sky-high"

in 1920 at Ilgaz forest, I tied an embroidered

handkerchief to a pine branch.

Apparently I loved roads
even the asphalt kind
Vera's behind the wheel we're driving from Moscow to
the Crimea Koktebel
formerly "Goktepe ili" in Turkish

the two of us inside a box
the world flows past the two sides distant and mute

I was never so close to anyone in my life
bandits stopped me on the red road to Bolu and
Geredé when I was eighteen
They had nothing to take from me besides my life
and to an eighteen year old, life isn't such a big deal
I've written this somewhere before
wading through a dark muddy street on my way to the
to the Karagoz shadow play on a Ramadan evening
a paper lantern leading the way
maybe nothing like this ever happened
maybe I read it somewhere an eight-year-old boy going
to the shadow play on a Ramadan night in Istanbul holding
his grandfather's hand

his grandfather wearing a fez along with his fur coat with a sable collar .

and there is a lantern in the harem guard's hand

and I can't contain myself in happiness.

flowers come to my mind for some reason

poppies cactuses jonquils

I kissed Marika in a jonquil garden in Kadikoy Istanbul

fresh almonds on her breath

my age, seventeen

my heart on a swing went through the clouds and down

apparently I loved flowers

friends sent me three red carnations in prison 1948

I just remembered the stars

I apparently loved them, too

whether I'm mystified watching them upside down

whether I'm flying by their side.

I have some questions for the cosmonauts

were the stars much bigger

were they like jewels on black velvet

or like orange apricots

you feel haughty as you get closer to the stars

I saw color photos of the cosmos in Ogonyok magazine

now don't be upset pals but nonfigurative shall we

say abstract well some of them looked just like
paintings which is to say they were terribly
figurative and concrete.

my heart dropped in fear looking at them
they are the endlessness of our yearnings mind and hands
looking at them I thought of death and did not feel
at all sad
apparently I loved the cosmos

snow flashes through my mind
both heavy steady and the dry whirling snow
apparently I loved snow

I apparently I loved the sun
even when it sets in deep cherry hue
in Istanbul the sun sometimes sets in postcard colors
but you will not paint it that way

I apparently loved the sea
oh so much
side from the sea of Aivazovsky

I apparently love clouds

whether I'm under or above them

whether they're shaped like giants or white furred animals

moonlight comes to my mind the most awake calm most deceiving little bourgeois

apparently I loved

I apparently I loved rain

whether it falls like a fine spider's web or hits and scatters around my window

my heart leaves me tangled up in a web or trapped

inside a single drop and leaves for unknown lands

I apparently loved the rain

why did I suddenly discover these passions sitting by the window on the Prague-Berlin

train

perhaps because I lit my sixth cigarette

one alone could kill me

is it because I'm thinking about someone back in Moscow

her hair straw-blond eyelashes blue

the train moves through the pitch black night

apparently I love the pitch-black night

sparks fly from the locomotive

I apparently loved sparks

I apparently loved so many things and I had to wait
until sixty to realize sitting by the window on the
Prague-Berlin train watching the world as if I'll never come back.

April 1962, Moskow

KOCALMAĞA ALIŞIYORUM

Kocalmağa alışıyorum dünyanın en zor zanaatına,
kapıları çalmağa son kere,
durup durmadan ayrılığa.
Saatlar, akarsınız, akarsınız, akarsınız...
Anlamağa çalışıyorum inanmayı yitirmenin pahasına.
Bir söz söyleyecektim sana söyleyemedim.
Dünyamda sabahleyin aç karına içilen cıgaramın tadı.
Ölüm kendinden önce bana yalnızlığını yolladı.
Kıskanıyorum öylelerini kocaldıklarının farkında bile değiller,
öylesine başlarından aşkın işleri.

January 12, 1963

I'M GETTING USED TO GROWING OLD

I'm getting used to growing old world's hardest art,
knocking at the doors for the last time,
to the inevitable separation.

Hours, you, flow, flow, flow...

I'm trying to understand at the cost of losing faith.

I was going to tell you something but I couldn't.

In my world the taste of my morning cigarette.

Death has sent me its loneliness before himself.

I'm jealous of those who are not aware of getting old,
they are so out of their minds busy with their work.

12 January 1963

CENAZE MERASİMİM

Bizim avludan mı kalkacak cenazem?

Nasıl indireceksiniz beni üçüncü kattan?

Asansöre sığmaz tabut,

merdivenlerse daracak.

Belki avluda dizboyu güneş ve güvercinler olacak,

belki kar yağacak çocuk çığlıklarıyla dolu,

belki ıslak asfaltıyla yağmur.

Ve avluda çöp bidonları duracak her zamanki gibi.

Kamyona, yerli gelenekle, yüzüm açık yükleneceksem,

bir şey damlayabilir alnıma bir güvercinden : uğurdur.

Bando gelse de, gelmese de çocuklar gelecek yanıma,

meraklıdır ölümlere çocuklar.

Bakacak arkamdan mutfak penceremiz.

Balkonumuz geçirecek beni çamaşırlarıyla.

Ben bu avluda bahtiyar yaşadım bilemediğiniz kadar.

Avludaşlarım, uzun ömürler dilerim hepinize...

April 1963, Moskova

MY FUNERAL

Will my funeral ceremony, will it start at our courtyard?

How will you get me down from the third floor?

The coffin won't fit in the elevator,

the stairs are terribly narrow.

Maybe in the yard, there'll be sun and pigeons,

maybe it will be full of snow and the shouts of children,

maybe rain on the asphalt.

And the trashbins will stand in the courtyard as always.

If, as is customary, I will be put in the funeralcar in an open casket,

a pigeon might drop something on my forehead: it's good luck.

Whether there is a marching band or not, the children will come up to me,

children are curious about the dead.

They will watch me from our kitchen's window.

Our balcony will see me off through the laundry on the line

In this yard I was happy like you'll ever know.

Neighbors, I wish you all long lives.

April 1963, Moskow

NECIP FAZIL KISAKUREK 1905 –1983

Another author who lived during the time of Nazim Hikmet was Necip Fazil Kisakurek. Kisakurek never felt connected to his fellow poet Hikmet's work and he did not support Hikmet's free verse. He did not give up on meter and rhyme while he used the dialect and the sensitivity of the rural population in his poems to work it into the sensitivity of the more urbanized population of Turkey. Unlike the extrovert, materialistic and social tone of Nazim Hikmet, Kisakurek used the introvert, non-materialistic and an individualistic tone in his poems. During the 1940s he decided to spend more time with political and religious activities and distanced himself from writing poems.

“Insanların güzel ve çirkinine bakarken iskeletlerini görmeliyiz. Görebilseydik hepsinin iskelette birleşmiş olgunu görürdük. Oyleysel bir sîre baktığımız zamanda onun iskeletini görmeliyiz. Görmemeliyiz ki, gözlerinde, dudaklarında, belinin inceliğine ve bacaklarının ve bütün bunların bir arada uğun halindeki toplu endamina hayran olabilelim. Siirde şekil ve kalip, zatiyle şekil ve kalip olarak haykırıldığı, “ben buradayın” dediği nisbette o siir kotudur.”

“When we look at the most beautiful and most ugly people, we must see their skeletons. If we were able to see, we’d see that they all come together with their skeletons. When we look at a poem, we must not see its skeleton. We must not see it so that we can appreciate its eyes, lips, the thinness of its waist, its legs, and how all this comes together in a knot. In a poem when the shape and the shape and form screams out, “I am here look at me!” that poem is not a good poem”

Necip Fazıl Kısakurek

BEKLENEN

Ne hasta bekler sabahi

Ne taze oluyu mezar

Ne de seytan bir gunahi

Seni bekledigim kadar

Gecti, istemem gelmeni

Yoklugunda buldum seni

Birak vehmimde golgeni

Gelme, artik neye yarar?

1930

WAITING

The sick cannot not wait for morning

The grave cannot wait for the dead

The devil cannot wait for sin

Like I can wait for you.

Too late, I wouldn't want you to come

I found you in your absence

Leave your shadow in the groundless fear

Don't come, what good would it do?

1930

AKSAM

Güneş çekildi demin,
Doğdu bir renk akşamı.
Bu, bütün günlerimin,
İçime denk akşamı.

Akşamı duya duya,
Sular yattı uykuya;
Kızılık çöktü suya,
Sandım bir cenk akşamı...

1922

EVENING

The sun pulled away a while ago
An evening of color rose
This night represents
All of my days

Hearing the evening,
The waters fell asleep
The red sank to the water
And I imagined an evening's battle.

1922

OLUNUN ODASI

Bir oda, yerde bir mum, perdeler indirilmiş;
Yerde çıplak bir gömlek, korkusundan dirilmiş.
Sütbeyaz duvarlarda, çivilerin gölgesi;
Artık ne bir çıtırtı, ne de bir ayak sesi...
Yatıyor yatağında, dimdik, upuzun, ölü;
Üstü, boynuna kadar bir çarşafıla örtülü.
Bezin üstünde, ayak parmaklarının izi;
Mum alevinden sarı, baygın ve donuk benzi.
Son nefesle göğsü boş, eli uzanmış yana;
Gözleri renkli bir cam, mıhlı ahşap tavana.
Sarkık dudaklarının ucunda bir çizgi var;
Küçük bir çizgi, küçük, titreyen bir an kadar.
Sarkık dudaklarında asılı titrek bir an;
Belli ki, birdenbire gitmiş çırpınamadan.
Bu benim kendi ölüm, bu benim kendi ölüm;
Bana geldiği zaman, böyle gelecek ölüm...

ROOM OF THE DEAD

A room, a candle on the floor, curtains down;

A naked shirt on the floor, it's awake from fear.

Milky white walls, the shadows of the nails;

No crackling, no sound of footsteps...

Lying there in the bed, the long tall dead;

Covered with a sheet.

On the sheet, the foot prints;

More yellow than the flame of the candle, pale skin.

Hollow chest after the last breath, arm stretched to the side;

Eyes of colorful stone reflecting on the timber ceiling

A line on the hanging lips;

A small line, small, as a shaking moment.

On the hanging lips a shaking moment;

Obviously, death came and took him with out a fight

This is my own death, this is my own death

When it comes for me, it will come like this...

KALDIRIMLAR

Sokaktayım, kimsesiz bir sokak ortasında;

Yürüyorum, arkama bakmadan yürüyorum.

Yolumun karanlığa saplanan noktasında,

Sanki beni bekleyen bir hayâl görüyorum.

Kara gökler kül rengi bulutlarla kapanık;

Evlerin bacasını kolluyor yıldırımlar.

İn cin uykuda, yalnız iki yoldaş uyanık;

Biri benim, biri de serseri kaldırımlar.

İçimde damla damla bir korku birikiyor;

Sanıyorum, her sokak başını kesmiş devler...

Üstüme camlarını, hep simsiyah, dikeyiyor;

Gözüne mil çekilmiş bir âmâ gibi evler.

Kaldırımlar, çilekeş yalnızların annesi;

Kaldırımlar, içimde yaşamış bir insandır.

Kaldırımlar, duyulur, ses kesilince sesi;

Kaldırımlar, içimde kıvrılan bir lisandır.

Bana düşmez can vermek, yumuşak bir kucakta;

Ben bu kaldırımların emzirdiği çocuğum!

Aman, sabah olmasın, bu karanlık sokakta;
Bu karanlık sokakta bitmesin yolculuğum!

Ben gideyim, yol gitsin, ben gideyim, yol gitsin;
İki yanımdan aksın, bir sel gibi fenerler.
Tak, tak, ayak sesimi aç köpekler işitsin;
Yolumun zafer tâkı, gölgeden taş kemerler.

Ne sabahı göreyim, ne sabah görüneyim;
Gündüzler size kalsın, verin karanlıkları!
Islak bir yorgan gibi, sımsıkı bürüneyim;
Örtün, üstüme örtün, serin karanlıkları.

Uzanıverse gövdem, taşlara boydan boyda;
Alsa buz gibi taşlar alnımdan bu ateşi.
Dalıp, sokaklar kadar esrarlı bir uykuya,
Ölse, kaldırımların kara sevdalı eşi..

SIDEWALKS

I'm on a street, in the middle of a lonely street,
I'm walking, without looking back I'm walking.
At the point where the street meets darkness
I see a ghost as if it's waiting for me.

The dark sky is covered with ash clouds
The lightening is protecting the chimneys of the houses
In the middle of this night only two people are awake
I am one, and the vagrant sidewalk is the other.

Drop by drop fear gathers inside me
I imagine giants have cut the ends of every street
Holding their black glass on me
Their eyes are taken out blind giants

Sidewalks, the mother of sufferers
Sidewalks, a person who lived inside me
Sidewalks, you can hear when the sounds cease
Sidewalks, a growing language within me

It's not upto me to die in soft arms
I was a child nursed by sidewalks

Mercy, don't let the morning come to this dark street

Don't let my travels end in this dark street

I'll continue, the road will continue, I'll continue, the road will continue

Let the lights of lanterns flow from my sides

Tock, tock.. let the hungry dogs hear my footsteps

Let the stone belts be oppressed by the sound

Neither walk around in the light or be seen

You take the days, give me nights

As if night is a wet blanket, I'll cover myself with it

Cover me, cover me with cool nights

Have my body lie on the stones

Have the cold stones take the heat from my forehead

Delve into a mysterious sleep like the streets

Dies the passionate lover of the nights.

KEDER

Keder, saclarima ak

Yuzume cizgi serdi.

Ruhumu cirilciplak

Soyup carmiha gerdi.

Akarken bagrimda kan

Beni seyretti hayran,

Bir kadin oldu o an

Kendini bana verdi.

1930

GRIEF

Grief, spread white into my hair

And lines to my face.

Stripped my body naked

Stretched me on a cross.

As the blood flowed on my chest

It watched me in admiration,

Became a woman and

Gave herself to me.

1930

BU YAĞMUR

Bu yağmur...bu yağmur... kıldan ince

Öpüşten yumuşak yağan bu yağmur.

Bu yağmur...bu yağmur...bir gün dinince

Aynalar yüzümü tanımaz olur.

Bu yağmur kanımı boğan bir iplik,

Karnimda acısız yatan bir bıçak.

Bu yağmur, yerde taş ve bende kemik

Dayandıkça çisil çisil yağacak.

Bu yağmur...bu yağmur...cinnetten üstün;

Karanlık kovulmaz düşüncelerden.

Cinlerin beynimde yaptığı düğün

Sulardan, seslerden ve gecelerden

THIS RAIN

This rain...this rain...thinner than hair

This rain is softer than a kiss.

This rain...this rain...one day when it stops

Mirrors will not recognize my fear.

This rain is a rope that strangles my blood,

A knife that lies in my heart without pain.

This rain is a rock on the ground and a bone in me

It will keep on drizzling

This rain...this rain...more than insanity;

More than the dark that can't be driven away

The wedding the demons hold in my mind

Water, sounds and nights.

ORHAN VELI KANIK, OKTAY RIFAT & MELIH CEVDET ANDAY

of

GARIP MOVEMENT ALSO KNOWN AS THE STRANGE MOVEMENT

Orhan Veli, Oktay Rifat and Melih Cevdet, who had been friends since high school, made their mark with a 1941 joint collection entitled Garip.. This piece came to be considered as the manifesto that launched the groundbreaking Garip Movement also known as the New Movement of the 1940s. They After Veli's death in 1950, the two remaining friends developed their individual styles and began to write novels and theater pieces as well. The group's poems were published in a number of Turkish literary magazines, especially Varlik and Yaprak.

The name Garip symbolized a break with the conventional decadent style of Turkish poetry and literature. Garip poets used vernacular speech and surrealist elements in their poems. It was mainly a rebuttal of pretentious poetic-ness and it criticized the efforts to establish connection with traditions. Instead, the Garip Movement advocated the use of familiar, daily language in the composition of poetry.

“Halkın zevki, bir gorenegin, gir gelenegin eseridir. Halbuki sanatkar, durmadan daha guzeli aramak kaygisi yuzunden cok kere zevkini gelenegin getirdigi zevkin ustune cikarir. O zaman halk ile kendisi arasinda bir mesafe peyda olur. Bu mesafe muvakkattir. Bir kac anlayisli insanin o sanatkardaki kiymetleri bulup meydana cikarmasiyla bu mesafe kapanir”

“The taste of society is determined by the traditions and the cultures of that society. However, the artist who is constantly paranoid to produce an original work, tries to invent his own taste to go above the tastes the traditions and the cultures of that society. As a result, he creates a gap between himself and his reader. This gap is always temporary. A few very openminded readers who can bring out the best in the artist always close that gap.”

Orhan Veli Kanik

ANLATAMIYORUM

Ađlasam sesimi duyar mısınız,

Mısralımda;

Dokunabilir misiniz,

Gözyaşlarıma, ellerinizle?

Bilmezdim şarkıların bu kadar güzel,

Kelimelerinse kifayetsiz olduğunu

Bu derde düşmeden önce.

Bir yer var, biliyorum;

Her şeyi söylemek mümkün;

Epiyce yaklaşmışım, duyuyorum;

Anlatamıyorum.

I CAN'T EXPLAIN

If I cried, would you hear my voice,

In my lines

Can you feel

My tears, with your hands?

I could have never known the beauty of the songs

And the nakedness of the words

Before falling into this misery.

There is this place, I know;

To be able say everything is possible;

I am really close to it, I hear it;

I can't explain it.

İSTANBUL'U DİNLİYORUM

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı

Önce hafiften bir rüzgar esiyor;

Yavaş yavaş sallanıyor

Yapraklar, ağaçlarda;

Uzarlarda, çok uzarlarda,

Sucuların hiç durmayan çingırakları

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı.

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı;

Kuşlar geçiyor, derken;

Yükseklerden, sürü sürü, çığlık çığlık.

Ağlar çekiliyor dalyanlarda;

Bir kadının suya değiyor ayakları;

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı.

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı;

Serin serin Kapalıçarşı

Cıvıl cıvıl Mahmutpaşa

Güvercin dolu avlular

Çekiç sesleri geliyor doklardan

Güzelim bahar rüzgarında ter kokuları;

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı.

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı;
Başımda eski alemlerin sarhoşluğu
Loş kayıkhaneleriyle bir yalı;
Dinmiş lodosların uğultusu içinde
İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı.

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı;
Bir yosma geçiyor kaldırımdan;
Küfürler, şarkılar, türküler, laf atmalar.
Birşey düşüyor elinden yere;
Bir gül olmalı;
İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı.

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı;
Bir kuş çırpınıyor eteklerinde;
Alnın sıcak mı, değil mi, biliyorum;
Dudakların ıslak mı, değil mi, biliyorum;
Beyaz bir ay doğuyor fıstıkların arkasından
Kalbinin vuruşundan anlıyorum;
İstanbul'u dinliyorum.

I'M LISTENING TO ISTANBUL

I'm listening to Istanbul, with my eyes closed;

First there is a soft breeze;

Slowly slowly swings the leaves

On the trees;

Far, very far away,

The nonstop bells of the watermen;

I'm listening to Istanbul, with my eyes closed.

I'm listening to Istanbul, with my eyes closed;

The birds fly by, then

High, in groups, loud.

Fishnets are pulled in at the harbors;

A woman's feet touches the sea;

I'm listening to Istanbul, with my eyes closed;

I'm listening to Istanbul, with my eyes closed;

The cool air of the covered bazaar;

Mahmutpasa so loud;

Courtyard full of pigeons

Sounds pulling away from the docks

Beloved spring air, the odor of sweat;

I'm listening to Istanbul, with my eyes closed;

I'm listening to Istanbul, with my eyes closed;
I'm drunk on the thoughts of other lands,
A seaside palace with its dim boathouses;
The inside murmur of the southwest winds
I'm listening to Istanbul, with my eyes closed;

I'm listening to Istanbul, with my eyes closed;
A woman of easy virtue walks on the sidewalk;
Oaths, songs, yelling;
Something drops out of her hand;
It must be a rose;
I'm listening to Istanbul, with my eyes closed;

I'm listening to Istanbul, with my eyes closed;
A bird flutters on its skirts;
I don't know if your forehead is warm;
I don't know if your lips are wet;
A white moon rises, behind the pistachios
I understand your heartbeat;
I'm listening to Istanbul.

“Her sey insan icindir. Baska kimin icin olabilir? Kurtlar, kuslar icinmi? Bilgi de, sanat da insan icin. Insanin, tabiatin ve toplumun yıkici kuvvetlerini yenerek daha rahat, daha kolay, daha insanca yasamasi icin. Birtakim mantic oyunlariyla bu ana kuraldan ayrilmak, bu ana kuralin tersine kurek cekmek sairlige sigmaz gibi geliyor bana.”

“Everything is for people. Who else would it be for? For wolves and birds? Knowledge and art are for people. It’s all there to break the destructive nature of people and society, to live in comfort. It seems to me that with certain mind games to get away from this rule, to row away backward does not fit the duties of being a poet”

Oktay Rifat

HAYRANLIK

Ne guzel enseyi gecmemesi saclarin
 Alnimizda bitmesi
 Tane tane olmasi kirpiklerin
 Tel tel olmasi kaslarin
 Ne guzel insan yuzu
 Elmacik Kemigi ve on parmak
 Ya dunyamiz butun bu mevsimler
 Bulutlar telli kavak

Ya Istanbul

MANZARA

Kucuk bir lavanta cicegi
 Sarisin ari
 Ve alabildigine gelincik
 Dusunmeden sevdigimiz bu anda
 Birdenbire baslayan gokyuzu

TECELLI

Nedir bu benim cilem
 Hesap bilmem
 Muhasebede memurum
 En sevdigim yemek imambayildi
 Dokunur
 Bir kiz tanirim cilli
 Ben onu severim
 O beni sevmez

ADMIRATION

How nice your short hair
 Bangs on the forehead
 Lashes lined like kernels
 Strands and strands of brows
 How beautiful is the human face
 Cheekbone and ten fingers
 How about the world the seasons
 Clouds like gilded poplars

Oh Istanbul

VIEW

A small lavender flower
 Blonde bee
 And poppies as far as the eye
 can see
 This moment we love
 without a thought
 Sky that suddenly begins.

MANIFEST

What's with all my suffering
 I don't know math
 I work as an accountant
 My favorite food is stuffed
 eggplant cooked in olive oil
 Bad for me
 I know a girl with freckles
 I like her
 She doesn't like me.

ELLERİ VAR OZGURLUGUN

1

Köpürerek koşuyordu atlarımız

Durgun denize doğru.

2

Bu uçuş, güvercindeki,

Özgürlük sevinci mi ne!

3

Öpüşmek yasaktı, bilir misiniz,

Düşünmek yasak,

İşgücünü savunmak yasak!

4

Ürünü ayırmışlar ağacından,

Tutturabildiğine,

Satıyorlar pazarda;

Emeğin dalları kırılmış, yerde.

5

Işık kör edicidir, diyorlar,

Özgürlük patlayıcı.

Lambamızı bozan da,

Özgürlüğe kundak sokan da onlar.

Uzandık mı patlasın istiyorlar,

Yaktık mı tutuşalım.

Mayın tarlaları var,

Karanlıkta duruyor ekmekle su.

6

Elleri var özgürlüğün,

Gözleri, ayakları;

Silmek için kanlı teri,

Bakmak için yarınlara,

Eşitliğe doğru giden.

7

Ben kafes, sen sarmaşık;

Dolan dolanabildiğin kadar!

8

Özgürlük sevgisi bu,

İnsan kapılmaya görsün bir kez;

Bir urba ki eskimez,

Bir düşün ki gerçekten daha doğru.

9

Yiğit sürücüleri tarihsel akışın,

İşçiler, evren kovanının arıları;

Bir kara somunun çevresinde döndükçe

Dünyamıza özgürlük getiren kardeşler.

O somunla doğrular uykusundan akıl,

Ađarır o somunla bitmeyen gecemiz;

O güneşle bağımsızlığa erer kişi.

10

Bu umut özgür olmanın kapısı;

Mutlu günlere insanca aralık.

Bu sevinç mutlu günlerin ışığı;

Vurur üstümüze usulca ürkek.

Gel yurdumun insanı görün artık,

Özgürlüğün kapısında dal gibi;

Ardında gökyüzü kardeşçe mavi!

FREEDOM HAS HANDS

1

Proudly they were running, our horses

Toward the calm sea

2

The way the pigeons were flying

Perhaps it's the happiness of freedom!

3

Kissing was forbidden, did you know,

To think

To fight for labor work force, was forbidden!

4

They separated the product from its tree

Selling it as much as it sells at the bazaars

The branches of effort broken

5

Light is blinding, they say,

Freedom a ticking bomb.

The ones who break our light

And put a arson on freedom are themselves!

When we reach for it they want it to explode,

And burn.

There are minefields

Bread and water sit in the darkness.

6

Freedom has hands,

Eyes, feet,

To wipe away its sweat

To see tomorrow,

Headed toward equality.

7

I'm a cage, you're ivy;

Twine as much as you can twine

8

This is a love for freedom,

It only takes one to see it once

It's a piece of clothing that will last

It's a dream that is the truth

9

Brave drivers of the historic movement

Workers, the bees of the world's beehive

Flying around a piece of dark bread

Brothers who bring freedom to our world.

With the thoughts of that bread they wake up,

With the thoughts of that bread the nights meet mornings;

With that sun we can reach freedom.

10

This hope is the door to being free;

A tiny crack into happy days.

This happiness is the light of better days;

It reflects upon us quietly, frightened.

Come, people of my nation,

To the doors of freedom are like a branch;

Behind it, the sky is blue.

“Ben ozgurlugumu, diyebilirim ki, ozan olmama borcluyumdur. Cunku yaratma, mecaz, imge, simge yoluyla, ozgur olarak dusunduklerimi soyleyebildim diyemesem de, ozgur olunabilecegini sezdim. Sunu yuzde yuz eklemem gerekir: Dusunkukten sonar degil, siir olarak dusunabiliyorum ancak. Siir benim aklmdir. Yasaklar konusuna gelince; yasalarin akla yasak koyabilecegine hicbir zaman inanamadim. Terihe inaniyorsaniz bu sozume inanirsiniz. Insan dusuncesinin ilerlemesi hep yasaklar icinde olmustur. Akil hep yasaklari asmistir. Dusunemeyenler ya da yaratamayanlardir yasaklardan yararlanmak isteyenler. Benim “Yanyana” kitabim ciktiigi zaman mahkemeye verildim. Savci yedi bucuuk yil hapis istedi. Gerci aklandim ama bugun size soyleyecegim sudur: Mahkemede soz konusu edilen siirlerden birinin, “Ani” siirim, Rosenbergler icin yazildigi o gun kanitlansaydi yatacaktim. Ama aradan bu kadar yil gecti, Rosenberglerin sucsuz olarak olduruldikleri gercegi bizim televizyonumuzda da bir filmle gosterildi. Ben en guc durumunda o siirimi yazip yayimladim. Okurlarim da biliyorlardi bu siirin kimler icin yazildigini. Sloganlar her zaman mahkum edilebilir, ama siiri mahkum etmek guctur, mahkum edilse de mutlaka yengin cikar.”

“I owe my freedom to being a poet. I didn’t have the freedom to talk using images, symbols and meter; however, I felt that freedom could be reached through it. I must add: I can’t think unless if I think in poetry. Poetry is my mind...When it comes to the laws of forbidding and prohibition; I never believed they could control that in people’s minds. If you believe in history you would believe in what I say. The advancement of all people’s minds and happened during the times of prohibition...Mind has always come over what’s forbidden. Those who take advantage of prohibition are the ones who can’t think and

create. When I wrote my book “Yanyana” I was sued. They wanted to put me in for seven years. I was found innocent, but I’ll tell you this now: One of the poems that was investigated during the trial was my poem “Ani.” If it was proven to be written for the Rosenbergs, they were going to put me in right away. But now so many years have passed. The reason the Rosenbergs were killed for no reason was shown on the public television in a movie. I published that poem, during the most difficult times. My readers knew all along for whom this poem was written for. Slogans can always always be imprisoned, but to imprison a poem is not an easy task. Even if it is be thrown in behind the bars, it will always come out.”

Melih Cevdet Anday

ANI

Bir çift güvercin havalansa

Yanık yanık koksa karanfil

Değil bu anılacak şey değil

Apansız geliyor aklıma

Nerdeyse gün doğacaktı

Herkes gibi kalkacaktınız

Belki daha uykunuz da vardı

Geceniz geliyor aklıma

Sevdiğim çiçek adları gibi

Sevdiğim sokak adları gibi

Bütün sevdiklerimin adları gibi

Adınız geliyor aklıma

Rahat döşeklerin utanması bundan

Öpüşürken o dalgınlık bundan

Tel örgünün deliğinde buluşan

Parmaklarınız geliyor aklıma

Nice aşklar arkadaşlıklar gördüm

Kahramanlıklar okudum tarihte

Çağımıza yakışan vakur, sade

Davranışınız geliyor aklıma

Bir çift güvercin havalansa

Yanık yanık koksa karanfil

Değil, unutulur şey değil

Çaresiz geliyor aklıma

1956

MEMORY

Whenever a pair of pigeons fly together

The intense smell of carnations

No, this is not a mentionable thing

Seems unexpected to me

It was almost morning

You were going to wake up like everyone else

Maybe you were still sleepy

I think of your night

Like the names of my favorite flowers

Like the names of my favorite streets

Like the names of all my loved ones

Your names comes to my mind

The reason of mattresses' shame is this

Absentmindedness while kissing is because of this

I imagine your fingers uniting

Through the wholes of the woven wires

I've seen so many romances and friendships

Read about so many heros of the past

Your dignified behavior that
Goes well with our time comes to my mind

Whenever a pair of pigeons fly together
The intense smell of carnations
No, this is unforgettable
I have no choice, it comes to my mind.

1956

SERCE

Camasir asili ipte
 Duran kucuk sercem
 Bana aciyarak mi bakiyorsun?
 Halbuki ben gunesin
 Ve ilk beyaz yapraklarin altinda
 Senin ucusunu seyredecegim

CANARY

My little canary standing
 On the clothesline
 Are you looking at me with pity?
 Even though I will watch you
 Fly under the first white spring leaves

ELLERIMIZ GIBI

Hayvanlar konusmakilari icin ,
 Kim bilir ne guzel dusunurler,
 Tipki ellerimiz gibi.

Ah, okumaya baslamadan once
 Ciceklere su vermek lazimdir.

LIKE OUR HANDS

Since animals can't speak
 Who knows
 If they think as well
 as our hands.

Ah, before beginning to read
 It is a must to water the flowers.

BIR MISAFIRLIGE

Bir misafirlige gitsem
 Bana temiz bir yatak yapsalar
 Her seyi, adimi bile unutup
 Uyusam...

GUEST

If I went to be a guest
 If they made me a bed
 If I forgot my name, everything,
 Sleep...

ÖLMÜS BİR ARKADAŞTAN MEKTUP

Eskisi gibi yasiyorum

Gezerek, dusunerek

Yalniz biletsiz biniyorum vapura, trene

Pazarliksiz alisveris yapiyorum

Geceleri evimdeyim, rahatim yerinde

(Birde sikilinca pencereyi acabilsem)

Ah...basimi kasimak, cicek koparmak

El sikmak istiyorum arada bir.

A LETTER FROM A DECEASED FRIEND

In the old days,

Traveling, thinking

Alone I get on the boat, the train, without a ticket

I shop without bargaining

At night, I'm home in comfort

(Only if I can open the window when I need fresh air)

Ah...I want to relax, pick flowers

And shake some hands sometimes.